

der staar, at Loven først skal revideres om 5 Aar, og følgelig kan vi ikke gaa ind paa en Revision paa nærværende Tidspunkt. Man tænke sig det Tilfælde, som meget let kunde være sket, at Lønningsloven af 1908, som gjaldt ved Krigens Begyndelse, var fremgaaet af en Forhandling med Tjenestemændene og havde indeholdt en Revisionsbestemmelse 10 Aar frem i Tiden, f. Eks. til 1918; skulde den daværende Rigsdag da have haft moralsk Ret til at henholde sig til denne Revisionsbestemmelse og de forudgaaende Forhandlinger under de Forhold, som vi havde under Krigen? Nej, jeg tror nok, det er rigtigst, at man fra alle Sider ser paa, hvorledes de faktiske Forhold er, og jeg tror ogsaa, det vilde have været klogt, om man ikke fra Tjenestemændenes Side særlig havde sat ind paa det Punkt, jeg her har nævnt.

Nu er der af flere Medlemmer og særlig af det ærede Medlem Hr. Rode ved de indledende Forhandlinger om Nedsækeringerne peget paa, at Tjenestemændene i Forvejen har haft den Nedgang, der kunde tilkomme dem i Forhold til Nedgangen i Pristallet. Nu er Forholdet imidlertid, som vi ved, det, at det ærede Medlem Hr. Rode har en forbløffende Evne til at tumle med Tal. Det har vi set Gang paa Gang; men jeg tror, at det ærede Medlem ret ofte begynder ved Facit, og saa regner han baglæns; han kan stille Tallene op baade paa den ene og paa den anden Maade, snart paa Fødderne og snart paa Hovedet for at naa det Resultat, han vil. Det ærede Medlem oplyste, at de samlede Lønningsudgifter fra 1922—23 og til nu var faldet fra 314 Mill. Kr. til 249 Mill. Kr., en Nedgang paa 65 Mill. Kr. eller 21 pCt., altsaa et Tal, der svarer ret nøje til Nedgangen i Pristallet. Men det ærede Medlem gik videre; han sagde endvidere: Hvis vi undtager Pensionister o. s. v., saa har Tjenestemændene i Virkeligheden faaet en væsentlig større Nedgang, end der var begrundet ved Faldet i Pristallet. Hvis vi holdt disse Pensionsudgifter o. s. v. udenfor, saa, sagde det ærede Medlem Hr. Rode, var Udgiften i 1922—23 263 Mill. Kr. og nu 197 Mill. Kr.; en Nedgang paa 66 Mill. Kr.; og det skulde betyde en Nedgang i Lønningerne paa 33 pCt., medens Pristallet kun var faldet 22 pCt. Nu er Forholdet det, at det ærede Medlem regner rigtigst for det første Tals Vedkommende; men naar han skal regne med det sidste Tal, saa sætter han denne Nedgang paa 66 Mill. Kr. i Relation til det Tal, vi er kommet ned paa, i Stedet for det Tal, vi er begyndt med; for hvis vi regner de to Tal paa samme

Maade, saa betyder det sidste Tal ikke en Nedgang paa 33 pCt., men en Nedgang paa 25 pCt.; og det er dog allerede en betragtelig Forskel.

Men jeg skal i øvrigt gerne indrømme, hvad enhver jo ved, at der er sket en meget betragtelig Nedgang i Lønningerne ved de faldende Dyrtids- og Konjunkturtillæg; det er der aldeles ingen Grund til at skjule, og det er ogsaa et Forhold, vi maa tage Hensyn til. Men vi skal hverken gøre denne Nedgang større eller mindre, end den har været. Forholdet er jo det, at hvis vi tager to Hovedgrupper af Tjenestemænd, f. Eks. Portørerne her i København, saa var deres Løn i 1922—23 med et Pristal paa 237 4 320 Kr., medens den nu er 3 524; det er en Nedgang paa 18½ pCt.; og tager vi Assistenten, saa var Tallet i 1922—23 5 580 Kr. og nu 4 738, altsaa en Nedgang paa 15 pCt. Der er altsaa her Tale om en ret betragtelig Nedgang; men vi behøver hverken at gøre den større eller mindre, end den er; og det vil heller ikke være rigtigst, naar vi skal gaa til en uhildet Bedømmelse af de Forhold, her er Tale om. I øvrigt mener jeg, at naar man taler om Nedgang i Dyrtidstillæg, saa har man ikke her Lov til at sige, at man har mistet saa og saa meget, i den Betydning, at man er blevet saa meget ringere stillet; thi Forholdet er jo, som enhver ved, det, at Dyrtidstillæget kun staar i Relation til 1 800 Kr. af Lønnen; og enhver, der har mere i Grundløn og Alderstillæg end 1 800 Kr., tjener ved, bliver positivt bedre stillet ved Nedgang i Pristallet. Vi kan heller ikke i hele den Beregningsmaade se bort fra de Forudsætninger, hvorunder Konjunkturtillæget blev givet; man kan slet ikke efter de enstemmige Forudsætninger, der var til Stede den Gang, gaa bort fra, at man fra alle Sider erkendte, at det her drejede sig om et Velstandstillæg, der ikke kunde opretholdes under andre Konjunkturer. Jeg vil gerne tilføje, at hele den Politik, Venstre er gaaet ind i med Hensyn til Nedsækering, ikke har sit Udgangspunkt i 1922—23, men i 1925, da Valutaloven blev givet, og den Tidsperiode, i hvilken den stærke Kronestigning er sket.

Nu, da vi rimeligvis staar overfor Konjunkturtillæggets endelige Bortfald, tror jeg, det er rigtigst at opfriske med nogle faa Ord de Forudsætninger, hvorunder det blev givet, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg anføre enkelte Citater. Lønningsudvalgets Formand, Hr. Kofoed, udtalte den Gang efter Folketingstidende Sp. 6390, at hvis Velstandsmomentet er tilfredsstillende, vil Tillæget selvfølgelig blive